

Bůh ví proč a za co
jsem teď tím, čím jsem

Bůh ví proč a za co
nejsem pseem
jsem hovadem

Dyť pes se aspoň učí
To hovado jen bzučí
..po pivu stém

Ro-hlik

Mimoni

10 km od Mimoneň,
ale skoro v ní

Moc nevnímaj
Jsou šamani...

Ro-hlik

Liberal

vidím svobodu
tichou robustní kavárnu

ráno
sedíme každý u svého
stolu

koukám do větráku
vzpomínkami ve včerejším
večeru

staříčkou kafetérií cloumá
disputace debata i deblokace
zpuštěného jednání

pod stůl a parkety
přežít noc
a se sluncem pivo

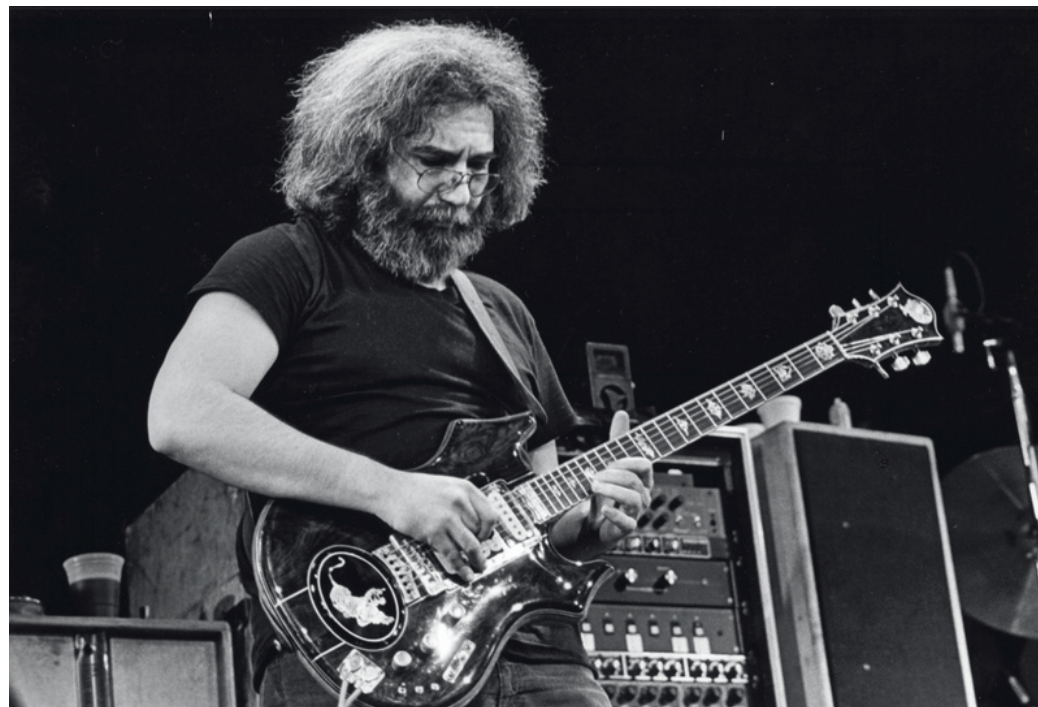
D. Lázeňský

Óda na Fernet

O víkendu jsem měl tu možnost po dlouhé době ochutnat Fernet stock. Tento nápoj z likérky Stock Plzeň má již v Čechách a na Moravě 87 letou tradici a docházel k velmi široké oblibě, čehož jsou důkazem jeho přezdívky: drsoň, černý švihák, lak na rakve, fermež, dech mrtvé milenky či velmi poetické: moč mrtvé asphaltérky. Už z názvu přezdívek je možné tušit, že se jedná o velmi kontrastní pití. Tedy pití, které si vytvoří buď příznivce, a nebo nepřátele – nevím o nějaké významné, k Fernetu ambivalentní komunitě, kterou jeho drsná chuť neurazí ale ani nenadchne.

Po své zkušenosti si říkám, co to je za geniální manažerský nápad namíchat bylinky tak, aby se staly hořkou a jazyk v ústech obracející chutí a ještě s tím mít komerční úspěch? Považte sami – koupili byste si takovou zmrzlinu? Co třeba máslo, chleba, voda z vodovodu? Jak to, že tu třeba nejsou pelyňkové chipsy? Zeptám se takhle: Víte, kde si můžu koupit pochutinu známou jako pendrek? Nevíte? To je kvůli tomu, protože to (téměř) nikdo nechce. Zatímco člověk by mohl očekávat, že receptura nápoje k široké konzumaci bude zprostředkovávat ušlechtilou, vyváženou chuť, která konzumenta dostane na vrchol blaha, jak je i běžný obyčej v kulinářské praxi, tak nikoliv Fernet. Fernet jde cestou hořkosti, která hraničí s konzumovatelností. Jediný klad tohoto nápoje plného otazníků spočívá v tom, že s odstupem času během usrkávání začne přicházet vysvobozující opilost a jako dar z nebes utlumí tu charakteristickou chuť, jež nesmyje ani okna natož jiné kvalitnější likéry. Konzumace Fernetu mi tedy přijde spíše zážitkem o to: kdo z koho. Jestli zdravý rozum či jen odevzdaná prosba o osvobozující ránu z milosti v podobě alkoholické zmatlanosti myslí. Navíc nechci ani domýšlet důsledky, kdyby kdokoliv během takového zážitku začal zvracet... Je to snad boží trest za zpupnost konzumace nevhodného pití či jen dietní chyba, která se tu a tam pijákovi přihodí? Prostě chci vyjádřit, že všem pijákům Fernetu patří mé uznání.

Krtek

Jerome John "Jerry" Garcia

(1. srpna 1942 – 9. srpna, 1995)

Ve čtvrtek 1. srpna si můžeme připomenout narození kytaristy (oceněn jako 13. Nejlepší kytarista všech dob žebříčku časopisu Rolling stone), zakládajícího člena a nepsaného „frontmana“ skupiny Grateful dead: Jerryho Garcii.

Jerry se narodil v San Franciscu a od mládí se věnoval muzice – nejprve na piano (na které hrála jeho matka) a taky rád maloval. Jerry ve 4 letech na jedné rekreaci s rodinou a hloupé hře s bratrem si usekl 2/3 prostředníčku na pravé ruce. Další Jerryho tragédie se odehrála rok poté, kdy mu umřel jeho otec při letecké havárii – tedy bez otcovské autority vyrůstal jako chuligán. V roce 1960 17letý Jerry dostal blbý nápad: ukrást matce auto – a soud mu dal za trest službu v armádě. Jerry jakožto volnomyšlenkář se bránil jakékoliv práci (navíc si do kasáren propašoval kytaru) a když počet svévolných opuštění posádky překročil svoji hranici, byl po 9 měsících s hanbou propuštěn. Koupil si od kamaráda auto a několik měsíců žil v autě nebo

po kamarádech. Jednou se vydal s kámošem autem na výlet, ale měli autonehodu – Jerry sice přežil, ale jeho kamarád ne. To byl první zážitek, kdy si Jerry uvědomil, že tímto způsobem již nejde žít a že bude potřeba se usadit.

Jerry založil několik folk, blues a blugrassových kapel (Wildwood Boys, Mother McCree's Uptown Jug Champions), díky kterým získal kontakty s několika hudebníky a také se věnoval bendžu, akustické kytáře a také dával lekce ve hraní.

V roce 1965 se na jednom jamovacím večeru zrodil nápad, že založí kapelu Warlocks. Ale také krátce na to zjistili, že tento název má jedna kapela z New Yorku (která se později přejmenovala na The Falling Spikes a ti pak na finální Velvet underground). Proto se přejmenovali na Grateful dead (označení mrtvého, který je vděčný za to, že již nemá žádné pouto se zemí) ale tento název se nikomu moc nelíbil, ale mezi posluchači se to rozneslo, takže jim to jméno zůstalo.

Jejich první koncert pod jmenovkou Grateful dead byl 4. prosince 1965 na Keseyho Acid testu.